

text a foto > René Nekuda, africký dopisovatel Nového Prostoru

René Nekuda exkluzivně z Keni **RUSINGA ISLAND**

René Nekuda, vítěz první tištěné reality show pořádané Novým Prostorem a Humanistickým centrem Narovinu, získal nejvíce hlasů od čtenářů a na konci října odcestoval na dobrovolnickou misi do Keni. Po zhruba týdnu v hlavním městě Nairobi se spolu s týmem Humanistického centra přesunul na ostrov Rusinga uprostřed Viktoriina jezera. Žije zde na dvacet tisíc lidí, řada místních dětí má v Česku své adoptivní rodiče.

Není tu zavedena elektřina, stejně tak nenarazíte na rozvod pitné vody. Budovy tu staví převážně z kamene, ale mnoho stávek se drží pradávných kořenů a jsou to jednoduše obdelníkové půdorysy se stěnami z hlíny a slámenou střešou.

jsem neodolal a zkusil to. No, vůbec mi to nechutnalo a musel jsem se hodně přemáhat, abych ty dvě lžičky do sebe vměstnal.

Dům, jehož stěny mají uši

Na Rusinga jsme zakotvili v domě jednoho z členů Humanistického hnutí Joashe. Jeho kamenné obydlí v trochu evropském stylu

roku, aby pomohl s klinikou, kterou má v plánu vybudovat Humanistické centrum Narovinu, a tvorem podobným slepicí, kterého jsme pracovně nazvali „krůta“. Krůta seděla téměř královsky na pytlí plném zrní a majestátně pozorovala okolí. Byla to silná osobnost, která si vždy dokázala prosadit svůj názor. Při vstupu do pokoje nejednou jasně naznačila, že není vhodné ji

program Adoptce na dálku, který zde konkrétně pomáhá více než dvěma stům dětí.

Bezplatné vzdělání s háčkem

V praxi funguje Adoptce na dálku tak, že za peníze českých sponzorů (adoptce jednoho dítěte vychází na 7 200 Kč na rok) se zakoupí školní uniforma, učebnice, sešity, další školní potřeby a sponzorovanému studentovi se zajistí zdravotní prohlídka a některá očkování. Případně se ještě zlepší jeho pitný a stravovací režim. A proč vůbec tento program vznikl? Protože v Keni je spousta chudých rodičů s houfem hladových krků, rodin s existenčními problémy. A tím pádem by studium třeba jen jednoho z jejich potomků byla opravdová zátěž (navíc bude chybět jeden pár rukou na poli). To, že je Keňa chudou zemí, je všeobecně známé, ale jak se může vymanit z této drastické situace, když nebude mít dostatek vzdělaných osob? To je otázka, kvůli které vláda zavedla bezplatné základní vzdělání. Ovšem háček je v tom, že učebnice, uniformu a ostatní věci si žáci musí zaplatit, a to bývá mnohdy velikým problémem. Poznámka pro porovnání cen: Češi za adopci

Ugali je jakási podivná suchá směs čehosi, co chutná jako omítka. Je to jejich velice oblíbená příloha a téměř národní jídlo, a tak jsem neodolal a zkusil to. No, vůbec mi to nechutnalo a musel jsem se hodně přemáhat, abych ty dvě lžičky do sebe vměstnal...

mělo jednu zvláštnost. Místo půdního prostoru bylo prázdno, a tak žádný pokojík neměl strop a všechny byly navzájem takto „propojené“. O tomto domě se dá říci, že tu stěny mají uši.

Lože jsem sdílel s Martinem. Je to psychiatr, který hodlá strávit na ostrově Rusinga půl

rušit, a tak jsme byli s Martinem nuceni chvíli vyčkat přede dveřmi, než se uklidní. Nyní mi opravdu schází, ale co se dá dělat; život jde dál...

Práce Humanistů na tomto ostrůvku vůbec není zanedbatelná. Úspěšně zde působí

Reného Nekudu vidíte na snímku dole. Student hřínského gymnázia je v Keni na základě hlasování našich Čtenářů. Kromě toho, že působí jako dobrovolník projektu *Adopce na dálku*, je také africkým dopisovatelem *Nového Prostoru*.

Cesta z Nairobi patřila k dalším zkušenostem, které jsem v Africe nasbíral. Vybrali jsme si společnost *Easy Coach*, která patří mezi jedny z nejlepších v Keni, a zvolili si noční spoj, protože je o něco málo pohodlnější než ten denní v nepříjemném horku a dusnu.

Jak jsem psal již minule, běloch pohybující se v nočním velkoměstě by nemusel mít dlouhou trvanlivost, a tak nás na chráněné parkoviště dovezl stylový anglický taxik vykazující mnoho známek svého věku a poruchovosti. Když si k tomu ještě připočtete alkoholové aroma fidiče, jistě si každý dokáže představit adrenalinovou pouť, kterou jsme dobrovolně absolvovali a stála nás v přepočtu 200 Kč.

Autobus vypadal opravdu luxusně, a tak mě ani nenapadlo, jak těžké je v něm celou několikahodinovou cestu prosedět. První

hodina byla ve znamení sledování cesty. Poté jsme opustili Nairobi a tím pádem i asfaltovou silnici. Najednou začal autobus poskakovat přes kameny, bořit se do bláta a zapadat do děr v prašné silnici, která se honosila názvem „highway“. Navíc se zdravotně tvarovaná sedadla ukázala jako velice nepříjemný společník na dlouhé cesty, k čemuž vůbec nepřispíval malý prostor pro uskladnění nohou.

Jakmile jsme dorazili do městečka Kisumu, bylo to někdy opravdu brzo ráno, přesedlali jsme do „matatu“, které nás dovezlo do přístavu. Další změna dopravního oře byla příjemná, protože jsme nastoupili na loď směřující do Mbity, kde nás čekalo nákladní auto-taxik, které nás odvezlo přes úzký násyp na Rusinga Island. Rusinga Island je poměrně malý ostrov, na kterém žije okolo dvaceti tisíc obyvatel. Není tu zavedena

elektřina, stejně tak nenarazíte na rozvod pitné vody. Budovy tu stávají převážně z kamene, ale mnoho sídel se drží pradávných kofenů a jsou to jednoduše obdelníkové půdorysy se stěnami z hlíny a slaměnou střešinou.

Ostrov plný ryb

Je-li to ostrov, nemůže být příhodnější způsob obživy tamních obyvatel než rybolov. Ten je tu možné doslova cítit na každém kroku a za každým keřem. Počasí je tu hodně suché a teplé, i když během našeho pobytu se zde přehnal pár krátkých bouřek a dešťů netrvajících déle než 20 minut. K jídlu zde podávají hlavně ryby na tisíc způsobů – nejvíce mne zaujala tyľaphia a nilský okoun s rýží, čapátí nebo ugali. Ugali je jakási podivná suchá směs čehosi, co chutná jako omítka. Je to jejich velice oblíbená příloha a téměř národní jídlo, a tak

Vlevo: jedna z dívek, které mají v Česku své adoptivní rodiče, kteří jí pomáhají finančně zabezpečit studium.

platí 7 200 Kč ročně, což je zhruba 21 000 keňských šilinků. Přijem dospělých lidí není většinou vyšší než jeden dolar denně (tj. zhruba 70 šilinků), a tak se dostáváme právě k oněm 21 000 keňských šilinků za rok, ale není z toho zaplacená strava, pitná voda a ubytování. A takhle má žít osmičlenná

pozemku, kde bude v blízké budoucnosti postaven sirotčinec (i v tomto projektu mají humanisté prsty) a řeknu vám, že tolik barevných matrací poskládaných na sebe jsem v životě neviděl! Bylo to jako malé matracové město či bludiště, ve kterém se proháněli černoušci, radostní z každého

postelí a s komáry sajícími mou krev; kde místní děti neznají Playstation ani Harryho Pottera, jsem si zamiloval a stal se pro mne malým pozemským rájem. Doufám, že budu mít někdy příležitost se sem znovu vrátit! Vše jednou končí a my jsme se zase vrátili do Nairobi. Právě odtud vám opět přináším pár zpráv a posílám několik fotografií z cest Nekudy a členy Humanistického hnutí po Keni. Co se týče budoucích cílů mé cesty, mohu prozradit, že jsou více než jasné. Hned zítra se přesuneme do Mombasy, což je přímořské turistické centrum Keni. Pravděpodobně to bude zase něco z jiného soudku, a tak jsem velice zvědav, jak na mne po tom všem, co jsem prožil na ostrově, zapůsobí komerční svět. Při zpáteční cestě do Nairobi se podívám do největšího národního parku Tsavo na krátké dvoudenní safari. A poté mne čeká Kibira – největší slum hlavního města Keni.

*To je prozatím z Keni vše. Mějte se bájo a užijte života! Já samozřejmě budu, protože tady to ani jinak nejde. :o)
Z Nairobi dne 11. listopadu 2005 zdraví vás
dopisovatel René Nekuda.*

Vláda zavedla bezplatné základní vzdělání. Ovšem háček je v tom, že učebnice, uniformu a ostatní věci si žáci musí zaplatit, a to bývá mnohdy velkým problémem.

rodina v 21. století? A tak již díky obyvatelům Česka po celé Keni studuje 1 500 dětí, které by si to jinak nemohly dovolit. Sám jsem některé z nich viděl a jsou opravdu šťastné, že mají šanci dozvědět se, že Země je kulatá a že okolo Slunce obíhá devět planet (deset, pokud budete počítat i tu nově objevenou). Tento rok byl pro adopci na ostrůvku ve znamení uspořádaných peněz, a tak se za zbylé šilinky zakoupily všem dětem matrace a deky. Předávání se uskutečnilo na

podání pomocné ruky. Jako další projekt, který humanisté v současnosti se správou ostrova Rusinga vyjednávají, je zajištění rozvodu pitné vody. Prostě humanismus s rybinou tu na mne dýchal každý den.

...Kde děti neznají Harryho Pottera
Necelý jeden týden, který jsem na ostrově prožil, mne neuvěřitelně nabítl. Tento ostrov, kde jsem usnul pod Jižním křížem nad hlavou, s desetimetrovými šváby pod

reeneekuda.cz
/prednasky